

Svašta u mojoj glavi

Bok! Zovem se Zvonimir i devet mi je godina. Živim u mjestu koje se zove Omorina. Roditelji su mi učitelji tako da živim u školi. To zna biti nezgodno, pogotovo kada dobiješ za zadaću napisati sastavak „Put od kuće do škole“. Strašno sam se zaljubio u Dubravku. Bit će mi žena, samo ona to još ne zna. Nažalost, ona se razboljela. Zbog nje sam odlučio pisati memoare – da zaradim dovoljno novca za njezino liječenje. U ovim mojim memoarima saznat ćete sve i svašta. Primjerice, kakve sam sve nepodopštine izvodio s Mladenom, zatim ponešto o mojoj osvajačkoj taktici koja me često znala iznevjeriti. Posebna kategorija su zgode i nezgode odraslih koji su dio mog života. Uzmimo na primjer moje roditelje i njihovo sablažnjavanje nad mojim izborom prijatelja. Ne znam što je loše u tome da čovjek tu i tamo pomogne čika Stanku, čistaču septičkih jama, zakopati ponekog mrtvog konja. Meni je on strašno simpatičan. Čika Stanko, ne konj. Duša od čovjeka. Osobno, recimo, smatram kako je boca rakije mala cijena za vidjeti čovjeka (čika Andriju) kako guta kamenčiće. I tako redom... Mogao bih nabrajati do prekosutra. Zatim su tu stric i strina sa svojim ljubavnim jadima, preljubima i mirenjima. Pa njihovi potomci, moji rođaci, Mirna i Stanko...

*Uostalom, otiđite lijepo do gospođe Vere u knjižnicu i potražite pod G ime jednog gospodina koji mi je pomogao napisati ove memoare i dođite nam u goste. Mislim da sam jednom od nekoga ovo čuo: **Čitati znači otići nekome u goste...***

Književni klub OŠ „Turnić“